

Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemben.

Időpont: 1928. december 28. Bibliaóra

Igehirdetési alapige: Márk 9,24

„Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek.”

Kedves testvéreim! Ahhoz vagyunk hozzászokva, hogy ezen a bibliaórán folytatólagosan beszélünk egy-egy bibliai részről. Ma ez az óra egy egész különálló verset fog megvilágítani, mert nem akartam addig egy folytatólagos biblia-magyarázatba fogni, míg a kedves testvéreket meg nem kérdezem, miről szeretnének hallani. Mikor tegnap azon gondolkodtam, mire volna szüksége lelkünknek ez év utolsó napjaiban, tekintetem erre az ígére esett: *„Hiszek Uram! Légy segítségül hitetlenségemnek.”*

Milyen ellentmondást mutat ez a két mondat, szinte logikai lehetetlenség egy emberi ajaknak ugyanazon időben e két mondatot elmondani. Mert, ha azt mondom, *„hiszek Uram!”*, akkor nem mondhatom utána a másik imádságot, ha pedig így kell a lelkiállapotomat megismernem, hogy így kell imádkoznom: *„Légy segítségül az én hitetlenségemnek”*, akkor nem jelenthetem ki előtte, hogy hiszek. És mégis lehetséges. Egy szegény édesapa szavai ezek, kinek gyermeke súlyos beteg születése óta, akire, ha rohamok jöttek, tajtékot túrt, fogát vicsorgatta és fonnyadt szegény napról napra. Ezek a rohamok szinte öngyilkosságba is kergették, azt olvassuk, betegsége *„gyakorta veté őt tűzbe is, vízbe is, hogy elveszítse őt”* (Mk 9,22) és e gyermek édesapja mondja ezt a két mondatot.

Én úgy gondolom, kedves testvéreim, ennek az apának csak az első mondat lett volna lelkének igazi kifejezője, mert ez az apa csakugyan hitt. Odamegy a hívők seregébe és mikor látja, hogy Jézus felmegy a megdicsőülés hegyére, nem mondja a tanítványoknak: megvárom az Urat, mert ti úgy sem tudjátok meggyógyítani gyermekem, hanem annyira bízik a tanítványok isteni erejében is, hogy bizalommal átadja nekik gyermekét. Egy másik dolog is mutatja, milyen nagy a hite. Jézus így mondja neki: *„Ha hiheted azt, minden lehetséges a hívőnek.”* (Mk 9,23). A tanítványoknak pedig így mondja: *„Óh hitetlen nemzetség, meddig leszek még veletek? Meddig szenvedlek még titeket?”* (Mk 9,19). A tanítványok hitét lekicsinyli, az apának szemébe mondja, hogy van hite. És nézzétek, ez az ember szemébe mert nézni Jézusnak, mikor azt mondja: *„Hiszek Uram!”* Mikor Jézus Pétertől kérdezi, szeretsz-e engem, minél többször kérdezi, Péter annál kevésbé mer szembenézni és mindig jobban akadozik.

Mégis, mi lehet az oka annak, hogy ez az ember utána mondja a másik mondatot is. Ez az édesapa érezte, hogy van hite, de nincs elég hite. Érezte, hogy az a hit, amellyel a szenvedéssel szembenéz, nem áll olyan szilárd fundamentumon, hogy össze ne roppanna nagy meglátogatások idején. Oh nagyon érezhette, hogy e hitnek bordázata recseg-ropog e szenvedések alatt és azért jön utána az ünnepélyes kijelentés: *„Légy segítségül az én hitetlenségemnek.”*

Megtapasztalhatta már közülünk akárhány, hogy hiszi azt, amit kér és mégsem tud biztos lenni benne és azért tör elő ez az alázatos kérése: *„Légy segítségül az én hitetlenségemnek.”* Igen sokan lehetnek e bibliaóra hallgatói között is olyanok, akiket, ha Jézus megkérdezne, hiszel-e bennem – azt mondanák a legnagyobb lelki nyugalommal: én hiszek, Uram! Tamás vallomástételével igen sok ember borulna le Jézus lábaihoz és én mégis tudom, ha ezek az emberek elfordítanak Jézusról tekintetüket a maguk életére, igen hamar utána tennék e könyörgést – Uram, *„légy segítségül az én hitetlenségemnek”*.

Kétféle hitetlenség van, az egyikben jól érzi magát az ember, mert nem kell neki sem Isten, sem hit, valósággal kéjeleg hitetlenségében. És van hitetlenség, mely alatt gyötrődik az ember, mint Keresztelő János, aki nem tud bizonytalanságban maradni és követeket küld Jézushoz, hogy ő e az Eljövendő vagy valakit mást várjanak. Ez a kérdés is ezt a könyörgést jelentette Keresztelő János lelkében: „*légy segítségül az én hitetlenségemnek*”.

Most már nézzük meg, hogyan hallgatja meg Isten ezt az imádságot?

A hit olyan dolog, amit nem lehet eltanulni más embertől, mert a hit Isten ajándéka, amelyet megad annak, akinek akarja és nem adja, akinek nem akarja. A hitet nem lehet kieroszakolni, de Isten mindenkinek meg akarja adni, aki kéri, sőt felkínálja és segítséget nyújt hozzá. Nem kell nekünk semmit mást tenni, mint elfogadni kezéből. Nem kell a hitedért gyötrődni, messze vidékekre zarándokolni, csak el kell fogadni.

Hogyan kínálja Isten ezt a hitet?

1./ Emberek által.

A hit meggyőző erejével akar hitet adni. Azt olvassuk egy helyen a Bibliában: „*a hit hallásból van*”! (Róm 10,17). A hit mindig emberi kijelentés által jut hallásra, egy másik ember bizonyágtételét halljuk. János evangélista első részében, mikor Jézus Keresztelő Jánosról beszél, azt mondja: „*Ez jött tanúbizonyságul, hogy bizonyágot tegyen a világosságról, hogy mindenki higgyen ő általa*” (Jn 1,7). Tehát Keresztelő János által. Ő az eszköz, mely által Isten másokat is hitre akar segíteni.

Kedves testvéreim, most hadd mutassak rá arra a két felelősségre, melyet ez a két megállapítás maga után von. Ha te azok közé tartozol, akik csak az első mondatot imádkozzák el, akkor gondolj megdöbbenéssel arra a felelősségre, hogy Isten e hited által embereket akar hitre vezetni. Gondolj rettegve arra, éled-e úgy szavaid és bizonyágtételeid háttérét, hogy Isten egy másik embernek hitet tudjon adni általa?

Ha te a másik csoportban állsz, azok között, akik inkább a második mondatért könyörögnek, akkor gondolj arra, hányszor nem fogadtad el bizonyos emberek segítségét? Hányszor találkoztál olyan emberekkel, akikre azt mondtad: túlzó, bolond, fanatikus s nem józan és ki tudja még, milyen jelzővel intézted el őket, holott te is szerettél volna olyan hitet, olyan fanatikus lenni, csak esetleg egy két dolog díszgusztáló volt náluk. Kedves testvérem! Mikor te találkozol Keresztelő János-féle emberekkel és elutasítod őket, gondolj arra, Isten segítő kezét utasítod el, aki hónod alá akart nyúlni, hogy felemeljen. Isten hányszor azzal felel imádságodra, hogy embert küld tehozzád. Látod, Pál a damaszkuszi úton összetörik, vakon gyötrődik és imádkozik és Isten úgy hallgatja meg, hogy egy embert, Anániást küldi hozzá. Ez az egyik felelete Istennek.

2./ Fel akarja ragyogtatni Krisztus emberfeletti értékét.

Emberektől akar bennünket megmenteni. Már egyszer mondtam azt, hogy minden ember először egy másik emberhez tér meg, de el kell jönni annak az időnek, mikor az embertől megtérünk magához az Úr Jézus Krisztushoz. Ezt Isten kérlelhetetlenül végrehajtja és ha ez nem mehet véghez nálunk szépen, véghez viszi Isten csúnyán. Azt értem ezalatt, hogy rákényszerít téged arra, hogy kiábrándulj abból az emberből, akihez megtértél, hogy oda tudj fordulni magához a küldőhöz. Elvon bennünket annak az embernek környezetéből, aki nekünk eddig a legtöbbet jelentette. Hányszor panaszkodnak arról emberek, hogy Isten elvette tőlük azt, akinek igehirdetését olyan szívesen hallgatták, panaszkodnak, hogy azóta visszaestek, nem

tudnak emelkedni, csak ha az az egy ember szárnyakat ad nekik. Kedves testvérem, ez is felelet imádságotra, Isten elvitte közeledből, hogy annál jobban megtérhess Krisztushoz. Elhallgattatja azt az ajkat, melyet olyan szívesen hallgattál, hogy helyette az Úr Jézus beszéljen, eltünteti a kedves alakot, hogy felragyogjon előtted teljes fényében Krisztus.

Azután van egy másik módszere is Istennek, kiábrándít abból az emberből. Fájdalmasan panaszoznak az emberek, hogy abból az emberből is, akit olyan nagyra tartottam kiábrándultam. Nézzétek testvéreim, ne mindig azt az embert dobáljátok meg a botránkozás kövével, akiben csalódtatok, mert, ha mi azzal a nagy szeretettel vesszük körül azt az embert, ami nem jár ki másnak csak az Úr Jézusnak, akkor rákényszerítjük Istent arra, hogy azt az embert beleengedje olyan kísértésbe, amelyen nem tud diadalt aratni. Ezt is megcselekszi Isten azért, hogy kijózanodjunk belőle. Látod, Apollós is azért menekült Korinthusból, mert félt, hogy a kísértéseknek, annak a szeretetnek nem tud ellenállni. Kedves Testvérem! Ez kemény lecke Istentől, de még ettől sem riad vissza, csakhogy te emberektől megtérj Krisztushoz.

3./ Mikor úgy nyújtja segítségét, hogy zörget lelked ajtaján és könyörög hozzád: eressz be engemet.

Prédikációkban is hányszor halljuk e könyörgést, most vasárnap is hallottuk, hogy csak annak az embernek van igazi karácsonya, aki Krisztussal találkozott. Ezek mögött mindig ott van a megtérés szükségessége. Fogadd be Krisztust testvérem, ez a befogadás nem más, mint meghódolás Jézus Krisztus előtt. Ez az Istennek harmadik felelete imádságotra.

4./ „Végy az én teljességemből kegyelmet, kegyelemből.”

János 1,16-ban mondja ezt Jézus. Tudom kedves testvéreim, hogy ezek olyan dolgok, amelyek nem mindenki számára tapasztalatok és azért érthetetlen zűrzavar, de tudom azt, hogy vannak itt olyanok, akik ráismernek saját maguk tapasztalataira, azokra a feleletekre, amelyekkel Isten segítségükre jött. Mikor az ember meghódol Jézus előtt és befogadja szívébe, akkor leteszi mindenét kezébe, odaadja életét, idejét, pénzét, lelkét, ebben a lelkiállapotban mindig csak adni akar neki. Ezután a nagy aktivitás után eljön a megcsendesedés állapota, mikor Jézus meg akarja velünk értetni, hogy ne sűröj-forogj, mikor belép házába. Azt mondja – ne süss-főzz nekem, míg én csendesen némán ülök és várom hódolatod tárgyát, hanem te ülj le csendesen és én adok s te fogadod el, én beszélek és te csendesedsz el, azaz veszel az én teljességemből kegyelmet. Eljön tehát az ember számára egy olyan lelkiállapot, mikor elcsendesedik és vár s vesz mindent, kegyelemből kegyelmet, ingyen. Sokan vannak, akiknek lelkük, mint égő fáklya lobog a golgothai kereszt körül, úgy szeretnének éjjel-nappal dolgozni Krisztusért, minden embert odakényszeríteni keresztfájához és jön egy idő, mikor Krisztus lakatot tesz szájukra, betegágyba kényszeríti őket, félreállít, kiveszi a munkát a kézből. Oh ez akkor nagyon fájdalmas, de mégis felelet arra: Uram „*légy segítségül az én hitetlenségemnek*”. Ez az elcsendesítés és félretolás az a mozdulat, amivel Jézus Mártát is elcsendesítette: „*Mártha, Mártha, szorgalmas vagy és sokra igyekezel: De egy a szükséges dolog: és Mária a jobb részt választotta, mely el nem vétetik ő tőle.*” (Lk 10,41-42). Ő venni akar én tőlem, mert csak úgy szerez magának biztos hitet, ha az én teljességemből vesz. Először tehát venni és azután adni.

5./ Felelet Istentől az is, mikor a mi hitünk által odamutat emberekre és visszaküld bennünket hozzájuk.

Isten emberekhez küld bennünket és akkor megszűnik a személyválogatás, mert minden embert, mint Isten gyermekét kell magunkhoz ölelni. Megszűnik minden választófal ember és ember között, csak a hit és hitetlenség szakadéka marad meg.

Ha az a gondolat merülne fel valaki lelkében, hogy ő minden bibliaórán itt volt és még mindig nincs ott, ahol kellene, akkor én annak a léleknek azt felelem, hogy ennek oka először az lehet, hogy csak az első imádságot imádkozza el: Uram, hiszek. És tudod-e, kedves testvérem, hogy ez a farizeus öntelt imádsága? A másik oka az lehet, hogy elimádkozod a második kérést, könyörögsz segítségért, de mikor Isten kínálta, akkor azt mondtad, csak ember beszélt, egy fanatikus ember, vagy nem az, akit szerettem volna, akit elhallgattatott Isten az tudott volna engem Isten által előbbre vinni, vagy ágaskodtál a munkába küldés ellen, zúgolódtál, hogy félreállított és hallgatást parancsolt. Gondold el, testvérem, hányszor felelt Isten segítséget kérő imádságodra és te nem érezted meg, hogy ez volt a felelet.

Kedves testvérem, tanuld meg ezt az imádságot szívből elmondani és azután hallgass és figyelj, hogyan nyújtja és mikor az Úr segítségét s fogadd el, mert, ha ezt nem teszed, nincs jogod panaszkodni. Lehet, hogy te csodákat és jeleket vársz feleletül, vagy Szentléleknek alászállását galamb alakjában, hallucinációkat akarsz hallani és mikor az Úr nem így felel, hanem szolgálja által, egy ember képében lép elejbed, mint az emmausi tanítványok elé, akkor nem ismered meg és nem hiszed, hogy ő felelt imádságodra.

Imádkozzunk:

Urunk Megváltó Jézusunk. Hálát adunk mindazokért az alkalmakért, amelyeket egész esztendőben itt nyújtottál számunkra. Köszönjük, mind azt az Igét, amit letettél erre az asztalra, mint drága eledelt számunkra. Köszönjük azokat az embereket, akiket itt elvonultattál előttünk és hitük által épülhettünk. Áldunk minden megnyugvásért és békéért, amelyet itt találtunk meg. Áldunk minden hitbeli előrehaladásért, melyet itt Bibliád hirdetésével adtál. De Urunk, nemcsak a hála száll szívünkből Tefeléd, hanem úgy érezzük a mélységes megalázkodásnak is ott kell lenni ajkunkon, oh, mert tudjuk, hol lennénk ma, ha minden Igéd befogadtuk volna, oh, mennyivel több lenne hitünk diadala, ha szemedbe nézve azt mernénk mondani: „*Hiszek Uram!*”. Urunk, nekünk csak parányi hitünk van, csak az az egy imádságunk van: Uram, légy segítségünk a mi hitetlenségünkben.

Hisszük Urunk, hogy ezt az imádságot meghallgatod.
Ámen.